

תקות מנחם

גיליון מס
185

יו"ל לקראת ש"פ וארא – ר"ח שבט
הי תהא שנת עליון

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם,
להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.
ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר טהרה - ו'

מחזור כ"ח שנה כ"ו

בעז"ה יום א' פרשת בא ב' שבט הי' תהא שנת עליון

סיום הלכות מקוואות וכל ספר טהרה ספר העשירי והתחלת ספר הי"א ספר נזיקין - הלכות נזקי ממון

והרי ספר טהרה מורה לא רק על טומאה וטהרה הלכתית אלא גם
(ובעיקר) על טומאה וטהרה רוחנית, וכמ"ש הרמב"ם בהלכה
המסיימת את הלכות אלו, הלכות מקוואות³, שהיא גם סיום של ספר
טהרה: "שאין הטומאה טיט או צואה שתעבור במים, אלא גזירת
הכתוב היא, והדבר תלוי בכונת הלב... רמז יש בדבר; כשם שהמכוון
ליבו ליטהר, כיון שטבל – טהור, ואע"פ שלא נתחדש בגופו דבר, כך
המכוון ליבו לטהר נפשו **מטומאות הנפשות**, שהן מחשבות האָן
ודעות הרעות, כיון שהסכים בליבו לפרוש מאותם העוונות, והביא
נפשו **במי הדעת** – **טהור**, הרי הוא אומר: 'זורקתי עליכם מים
טהורים וטהרתם מכל טומאותיכם ומכל גילוליתכם אטהר אתכם',
השם ברחמי הרבים **מכל חטא עוון ואשמה יטהרנו** אמין".

היינו שהרמב"ם כותב במפורש שענין הטומאה והטהרה הוא
מטומאה רוחנית חטא ועוון, והטהרה גם היא רוחנית ענין **התשובה**.
ושיאה של הטומאה הרוחנית היה במצרים, וביציאת מצרים היתה
הטהרה הרוחנית, כי על בני ישראל במצרים אומרים חז"ל⁴ שלפני
קריעת ים סוף מידת הדין אמרה לפני הקב"ה "הללו עובדי עבודה
זרה והללו עובדי עבודה זרה"; היינו שבארץ מצרים עבדו בניי עבודה
זרה כמו המצרים. ויציאת מצרים היתה ההיטהרות מעבודה זרה.

עבודת הפסיחה

ב. שזהו מה שאומרים חז"ל⁵ בקשר לקרבן פסח שהקריבו בערב
פסח, ערב יציאת מצרים עה"פ⁶: "משכו וקחו לכם צאן": "משכו
ידיכם מעיז, וקחו לכם צאן של מצווה"; היינו ההיטהרות מעבודה
זרה (הטומאה והניתוק המוחלט מהקב"ה) וההתעלות לקיום
המצוות, מתחיל ממצוות **קרבן** פסח החיבור והקירוב המוחלט
להקב"ה.

ואפ"ל שגם "**פסח**" – קשור עם ענין **המקוה טהרה**; כי שם הקרבן
"**פסח**", אין פירושו רק על שם הפסיחה של הקב"ה על בתי ואנשי

יציאת מצרים – הטהרה מטומאת מצרים

א. מסיימים את הלכות מקוואות וכל ספר טהרה בפרשת **בא**
והתחילו אותם בשבוע שבין פרשת **שמות** ל**וארא**, וי"ל הקשר
לפרשיות אלו;
בפרשת **בא** מדובר ע"ד הגאולה הראשונה – **יציאת מצרים**,
ופרשיות **שמות** ו**וארא** מדברות על ההכנות ליציאת מצרים; פרשת
שמות על שליחות משה אל פרעה בקשר ליציאת מצרים, ובפרשת
וארא על המכות שקיבלו מצרים לשבירתם ולהקדמה ליציאת
מצרים.

יציאת מצרים היתה **טהרת** בני ישראל מטומאת מצרים כמו
שאומרים בתפילת "אתה בחרתנו" שלפני "תיקון ליל שבועות":
"והבדלתנו מן הטומאה, טומאת מצרים, מחמישים שערי טואה
לחמישים שערי קדושה ביום הזה" [ואפשר לשאול מה הפירוש
"חמישים שער טומאה", הרי ידוע שהיו שקועים במצרים רק במי"ט
שערי טומאה, והקב"ה הצילם והוציאם ברגע האחרון, לפני שנפלו
לשער הני של הטומאה, שאם היו גם נופלים לשער הני הם היו
אבודים לגמרי ח"ו, ולא היתה להם תקנה ותקומה הילית, וא"כ
למה הנוסח חמישים שערי טומאה?! אלא שכנראה הפירוש
שהוציאנו ממצרים ששם היה **מקום** של חמישים שערי טומאה, לא
שהיהודים נפלו לדרגת החמישים, אלא שבמקום זה היו בו חמישים
שערי טומאה אבל היהודים נפלו רק עד שער המי"ט]. והלכות
מקוואות באו ההלכה האחרונה המיימת את ספר **טהרה** הטבילה
במקוה היא סיום וגמר כל התהליך כל טהרה, (וגם של טמאי מתים
שצריכים היה של מי חטאת של אפר פרה אדומה כמ"ש¹ (וגם של
טמאי מתים שיצריכוהו הזיה של מי חטאת של אפר פרה אדומה
כמ"ש הרמב"ם בהל' "פרה אדומה"²) וכמ"ש הרמב"ם בהלכה
הראשונה של הל' מקוואות "**כל הטמאין**, בין אדם בין כלים, בין
שנאמרו טומאה חמורה של תורה בין שנטמאו טומאה של דבריהם -
אין להם **טהרה** אלא **בטבילה במים הנקוין** בקרקע".

³ פי"א הי"ב.

⁴ ילקוט ראובני בשלח עה"פ חיל פרעה (טו, כח). מדרש תהילים טו, ה. זהר
ח"ב קע, ב. שמו"ר פכ"א, ז.

⁵ מכילתא עה"פ. שמו"ר פט"ז סוף ב.

⁶ בא יב, כא.

¹ יחזקאל ל"ו, כח.

² פי"א הי"א.

מצרים, אלא שגם בעבודת בני ישראל יש את ה"פסיחה"; כמו שאומר רש"י בפרשת בא עה"פ⁷ בקשר לקרבן פסח: "ואכלתם אותו בחיפזון, פסח הוא לה", וז"ל: "הקרבן קרוי פסח", ע"ש הדילוג והפסיחה, שהקב"ה מדלג על בתי ישראל מבין בתי מצרים וקופץ ממצרי למצרי וישראל אמצעי נמלט. ואתם עשו כל עבודותי לשם שמים דרך דילוג וקפיצה, זכר לשמו שקרוי פסח". וגם פסק"א לשון פסיעה".

היינו שענין הפסח והפסיעה הוא לא רק אצל הקב"ה אלא גם במעשה בני, שצריכים לאכול את הפסח, לא רק בחיפזון, אלא שעבודתם היא באופן של "פסיחה"; גם עבודתם הרוחנית היא באופן של פסיחה ודילוג – קפיצה לגמרי ממצבם, לדרגה נעלית ביותר. היינו שיציאת מצרים בעבודת בני היא באופן של "פסח"; קפיצה ממצבם לדרגה שלא בערך, והינו כנ"ל המעבר המוחלט מטומאה לטהרה מושלמת.

ובכך דומה הענין למקוה; כמו שהמקוה פועל באדם המעבר מן הקצה אל הקצה – מטומאה גמורה לטהרה מושלמת; עדי"ז גם קרבן פסח הוא באופן של פסיחה וקפיצה, מטומאת מצרים לקדושה ולקרבן – קירוב לה. וזהו שכהקדמה לקרבן פסח אומרים חז"ל, כנ"ל, משכו ידיכם מעבודה זרה; היינו הקצה התחתון והרחיק מה, וע"י הקרבן הקירוב המוחלט לה, פסיחה מן הקצה התחתון אל הקצה העליון. ולכן קרבן פסח היה בצאן, שהוא היה העיז של מצרים ואותו שוחטים, היינו ששוכרים ומבטלים את קליפת מצרים, והצאן עצמו נעשה קרבן וקירוב לה [וכמבואר באוה"ת על הפרשה, שזהו הפירוש "צאן" – יציאה מוחלטת ממצבו (ומע"ז) לדרגה הנעלית ביותר – קירוב של מצוה לה]. היינו פסיחה מוחלטת מן הקצה אל הקצה כמו המקוה שהופך את האדם וכל דבר מן הטומאה לטהרה מן הקצה אל הקצה. וכנ"ל שום טומאה ודבר לא יכול להיטהר בלי מקוה.

טבילה - הביטול

ג. וכמו המקוה שמתהר הוא ע"י שהאדם מביא עצמו וכולו במים, והיינו שמבטל את עצמו בביטול מוחלט לה' ולחכמתו כמש"כ הרמב"ם בהלכה זו "הביא עצמו במי הדעת – טהור". וכמש"כ בחסידות ש"טבילה" אותיות – "הביטול"; היינו שע"י הביטול המוחלט של האדם לה' ולחכמתו, מי הדעת הטהור, הוא יוצא ממיצרו שמתבטלים לגמרי וע"י כך הוא מתבטל לגמרי ודבוק בה; פסיחה לגמרי מן הקצה אל הקצה.

וי"ל שענין הביטול מרומז ג"כ ממש"כ הרמב"ם בהלכה האחרונה שהאדם "יכוון ליבו לטהר נפשו מטומאות הנפשות שהן מחשבות האון ודעות הרעות" וע"פ מה שכתוב ב"היום יום" דעשרה בטבת שפרש הפסוק בפנימיות הענינים "יעזוב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו" – און מלשון און, היינו כח כמו "כוחי וראשית אונני" שמשמעותו – "איש און" – איש החזק בדעתו [שלא יאמר אני אומר כך אני חושב כך היינו שאון מלשון אני [וע"ד הצחות: כן אומרים וכותבים גם באנגלית: HIS OWN IDEAS], וצריך להיות ביטול ה"אני" לרצון ה' (ולרצון הרב) וזהו ענינו של המקוה ביטול האני במי הדעת והקדושה והאלוקות.

מקוה – ס סתומה

ד. ענין מי המקוה שמקיף את האדם מכל הצדדים והוא מתבטל בהם, וי"ל שזהו התיקון וה"לעומת זה" בקדושה נגד קליפת מצרים,

⁷ יב, יא.
⁸ ויחי מט ג.

ששם זרקו את הילדים למי הנילוס. וכפי שאד"ש מסביר שפרעה הטביע את הילדים במים ובאוויר של מצרים, היינו הביטול לקליפת מצרים וטומאת העבודה זרה, כי הנילוס היה העבודה זרה של מצרים, כי חשבו שהוא נותן להם את חיותם. והתיקון לזה הוא ע"י ההטהרות והביטול במי הקדושה והתורה שמקיפים אותו מכל הצדדים. וזהו ענין יציאת מצרים וביטול קליפת מצרים.

וכמו כן כתוב בקבלה וחסידות שהמקוה הוא כמו מ' סתומה – (מי סופית) – ס, שסגורה ומקיפה מכל הצדדים. וגם המ"ם האחרונה של המילה מצרים היא סתומה וסגורה מכל הצדדים, ומסמל מה שאמרו חז"ל שלא יכל עבד לברוח משם או זבוב לצאת משם. וה"לעומת זה" בקדושה הוא המקוה, שמקיף את האדם מכל הצדדים.

מקוה – התקוה לה'

ה. בפרשיות שמות ווארא מדובר על ההכנות ליציאת מצרים ובפרשת בא מדובר על היציאה בפועל והגאולה ממצרים, וכן ענין המקוה מורה ומרמז על התקוה לגאולה. כמו שאומרת המשנה בסוף יומא⁹: "אמר רבי עקיבא אשריכם ישראל לפני מי אתם מטהרין? ומי מטהר אתכם? אביכם שבמשימם, שנאמר¹⁰: יזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם" ואומר¹¹: "מקוה ישראל ה". מה המקוה מטהר את הטמאים, אף הקב"ה מטהר את ישראל". היינו שחז"ל דורשים ומפרשים את המילה מקוה שבפסוק זה על מקוה טהרה. והפירוש הפשוט של פסוק זה ש"מקוה" – מל' "תקוה", שזוהי התקוה לה' והתקוה לגאולה כמש"כ בפסוק שלאחרי זה: "מקוה ישראל מושיעו בעת צרה" היינו שהתקוה היא לישועה ולגאולה ועד לגאולה השלימה. והגאולה הראשונה היתה גאולת מצרים שבפרשתנו, שהיא שורש לכל התקוות ולכל הגאולות.

וענין התקוה אנוח מוצאים גם ביציאת מצרים; כמש"כ בגמ' במסכת מגילה¹² שאחד משמותיו של משה רבינו הוא יקותיאל (ע"פ הפסוק בדברי הימים), ומפרשת הגמ' השם יקותיאל: "שקיוו לא-ל בימיו"; והתקוה לא-ל שבימי משה, היתה התקוה לגאולה ולגואל.

"תקוה" – מל' "קו"

ו. והיה לי קצת מוקשה שלכאורה ענין התקוה זו דרגה נמוכה; שיש סיכוי שתבוא ותתקיים ויכול להיות שלא תתקיים וכאן קוראים לזה התקוה לגאולה.

ובפרט כמו שכתוב בלקו"ש בפרשת בשלח (ממכתב הרבי הקודם) שדרגת ה"ביטחון" היא גדולה יותר מ"תקוה", כי תקוה היא כשרואים איזשהו סיכוי בדרך הטבע איך הדברים יתממשו, ואפילו סיכוי קטן וקלוש כמו קש שקוראים "תולה בקשי", גם זה נקרא תקוה, משא"כ גדר ביטחון הוא שאפילו שלא רואים בדרך הטבע שום סיכוי ודרך איך הענין יתקיים אז, מצד הביטחון בקב"ה, הדבר ברור שהוא יעזור ויושיע בלי שום ספק. ועל כן בודאי הוא יעזור ויושיע. א"כ ענין הביטחון הוא גדול וגבוה יותר מתקוה!:

וני"ל שהפירוש של המילה "תקוה"; הוא מלשון "קו" היינו שמקוים וחשים שהדברים ילכו וימשיכו בקו המצופה. ולא שמסופקים בדבר אם יבוא ויהיה, אלא שחשים וחיים ומרגישים שהדברים ילכו בקו הטוב, ועל כן חשים ורואים קו זה; שזהו תקוה מלשון קו, וכמש"כ: "ויקו לעשות עבדים" וכן¹³ "קוה אל ה' חזק

⁹ פ"ח מ"ט.
¹⁰ יחזקאל לו כה.
¹¹ ירמיה יז יג.
¹² יג א.
¹³ תהילים כז, יד.

ויאמץ לבד", היינו שהתקוה היא **חזקה** בזה **שואים** כבר את הכיוון איך יתמשו הדברים.

[ובענין זה יתכן שהתקוה **חזקה** ומועילה יותר ממידת הביטחון; שאמנם מעלת הביטחון שמורה על אמונה מושלמת ובטחה, שלמרות שבדרך הטבע לא רואה שום סיכוי הוא **בטוח בה'**, שכך צריכה להיות האמונה של היהודי. אבל בפרט הנ"ל **התקוה** היא נעלית יותר; שכבר רואה במוחש ומרגיש ו"חיי" עם זה ובי"קו" זה. ורואים מפורש שיש קשר בין המילה "תקוה" ל"קו";

במכתב הנ"ל של כ"ק הרבי הקודם בהבדל שבין תקוה לביטחון, מביא את הפסוק ביהושע: "את **תקות חוט השני**" שמפרש שמשפחת רחב תלו את תקותם בחוט זה, שע"י שישראל יראו חוט זה על ביתם לא יהרגו את בני הבית ועי"כ תהיה תשועתם. אבל המפרשים על הנ"ך שעל הדף מפרשים "תקות חוט" מלשון קו וחוט, היינו ש"כפל הדבר במילים שונות". רואים שהמילה "**תקות**" מתפרשת גם מלשון **תקוה** לעזרה וישועה וגם מלשון "**קו**"; ויומנת כדברנו הנ"ל שהתקוה היא שהדברים ילכו בקו הרצוי ולא יסטו מהקו (ובפרט ע"פ קבלה וחסידות שהכל בעולם בא מהמשכת ה"קו" שאחרי ה"צמצום" והתקוה היא שה"קו" יהיה **ישר** לכיוון הרצוי ולא יסטה) (ועיין ע"ז בהקדמה לספרנו "תקות מנחם ח"א)).

ובפרט כשמדובר על **התקוה לגאולה האמיתית והשלמה**, שזהו יסוד חזק לציפיה לגאולה. וכמו שמביא אד"ש מש"כ בספר "מדבר קדמות" של החיד"א, ערך "**קיווי**", על מה שאומרים בשמו"ע בסיום ברכת "את צמח דוד" כי **לישועתך קיוינו** כל היום" שלכאורה כי היא נתינת טעם, ומה היא הנתינת טעם בזה? אלא שהחיד"א מפרש שהפירוש הוא בזכות מה אנחנו מבקשים ודורשים את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח; כי לישועתך קיוינו היינו שהגאולה באה בשכר הקיווי וכמש"כ שם שאפילו לא היה בידי ישראל אלא את ענין הקיווי לגאולה היא חייבת לבוא.

ואת דברי החיד"א האלו ביקש אד"ש מה"מ להפיץ ולפרסם **בכל העולם**, ע"ד ישיבות התקוה והציפיה לגאולה היינו שהתקוה הוא **דבר ברור ובטוח** שתבוא, **ביאת המשיח מי"ד ממ"ש**, נאו!

סעודות לקבלת פני המשיח!

א. הנ"ל מתאים גם לימים אלו הסמוכים לכ"ח **טבת**, יום ההולדת של הרבנית הצדקנית חנה נ"ע, אם כ"ק אד"ש מלך המשיח. שביום זה בשנת ה'תשנ"ב ארגנו נשות חב"ד בפעם הראשונה (בביהכ"ס של "בית משיח" – 770, בהשתתפות ציבור גדול ועצום של נשים) סעודת מלוה מלכה "לקבלת פני הרבי מלך המשיח!" והרבי שליט"א מאוד קיבל ועודד זאת במענות קודש מפורשים גם לפני הסעודה, גם במהלכה, וגם לאחריה (ראה מסגרת). וגם מזה למדו את החשיבות "לחיות" משיח ולעשות כבר סעודות גדולות של קבלת פנים למשיח בשמחה רבה ועצומה.

וכמו שעושים "קבלת שבת" בשמחה כבר לפני כניסת השבת, ויוצאים לקראתה **בידיעה** שהשבת כבר מגיעה, כך צריכה להיות קבלת פני משיח!

"שמחה בטרהרתה" – לקבלת המשיח והגאולה!

ב. בימים הסמוכים לכ"ח **טבת** תשנ"ב אחרי סעודת הנשים לקבלת פני המשיח, הגב' **סודק** שתח' אשת השליח של לונדון הרה"ת נחמן שיח' סודק שאלה את אד"ש מה לעשות בענייני משיח, וע"כ ענה לה אד"ש: "**בטח תידבר עם נשות חב"ד בקראון הייטס בקשר לחגיגות שהן עשו**", והחגיגות היו **סעודת קבלת פנים** לרבי מלך המשיח! היינו שכ"ק אד"ש מעודד ודוחף שיעשו סעודות שמחה לקבלת פני המשיח! וכמו שאמר

אד"ש בהתוועדות ש"פ תצא ה'תשמ"ה "**שמחה בטרהרתה**" וודאי תביא מי"ד את גילוי המשיח, וע"כ אמר: "**אדרבה, פרווט וועט איר זעהן!**" = ("**נסו ותוכחו!**")).

וכבר בחודש חשוון דשנת "הקהל" ה'תשמ"א אמר אד"ש מה"מ בהתוועדות שכשיהודים יהיו כבר בשמחה מצד קבלת פני משיח, אין לקב"ה כביכול ברירה ומוכרח להביא את הגאולה **עתה**, כדי "**שהשמחה לא תהיה לבטלה!**" [אז הורה אד"ש מה"מ במכתב כללי שכ"א ילמד כל יום משהו לשם שמחה ויתן לצדקה סכום של 10 (כמו דיים) לצדקה. ובחורף ההוא כל ערב לאחר מעריב במרכז הזאל למעלה (או עוד התפלל אד"ש ביום חול בזאל למעלה) למדו לשם שמחה ונתנו צדקה סכום 10 סענט לשם שמחה ואח"כ רקדו בזאל ויצאו לרחוב איסטערן פארקווי ורקדו מול החלון של חדר אד"ש, ולמה זה הופסק, הדבר תמוה! וכמו הרבה דברים טובים, שבמשך הזמן נפסקו, וחבל!!].

ואד"ש דימה זאת או לסיפור הידוע על בנו של צדיק שכשהיה ילד ורצה מאוד שאביו יתן לו פרי והאבא חשב שזה לא זמן מתאים לזה, והילד היה "פיקח" ועשה מהר הברכה "בורא פרי העץ" ולאבא לא היתה ברירה ונתן לו מיד הפרי שביקש כדי שלא תהיה ה"ברכה לבטלה".

וכך גם בענין השמחה לקבלת פני משיח – אם יהודים יהיו כבר עכשיו בשמחה לכבוד קבלת פני משיח, אין לה' כביכול ברירה ומוכרח להביא המשיח מיד! כדי שלא תהיה ה"שמחה לבטלה!"

ושאלתי, מילא "ברכה לבטלה" היא עבירה גדולה ביותר, וחז"ל אומרים¹⁴: "נודעו העולם כשאמר הקב"ה (בעשרת הדיברות) לא תשא את שם הוי' אלוקיך לשוא", אבל מה נורא ב"שמחה לבטלה", הרי כל שמחה היא עבודת ה' ולא לבטלה כמ"ש הרמב"ם בסוף הלכות סוכה ולולב, "וכמ"ש עבדו את ה' בשמחה". ואפילו אם היתה שמחה לבטלה אין זו כלל עבירה, ואיך מכריחה את הקב"ה להביא מיד את הגאולה!?

וכנראה הביאור הוא:

בעולם הקדושה השלם שום דבר לא יכול להיות "לבטלה", כי כל דבר הוא לכבודו של הקב"ה ולא מיותר. וכמו שאמר פעם אד"ש בשיחה, שאם יש כה או ענין מסויים שלא מנוצל: "זה עושה **"בלבול"** בכל סדר **ההשתלשלות!**"! [כי כל מה שנברא בעולם הוא מכוון ומתוכנן מ"מחשבה הקדומה דא"ק" עד סוף כל הדרגות, ואם משהו, אפילו הכי קטן, מיותר ומתבזבז ואינו מנוצל, הרי"ז "מבלבל" את כל ה"מערכת" (וכמו תמונה יפה ויקרה מאוד ששווה הן עתק, אם יהיה בה אפילו קטן מיותר, הרי הוא יפחית שלא בערך את כל שווי התמונה).

וכן גם בענייננו, אם רגש השמחה על הגאולה לא יבוא מיד לפועל, הרי רגש זה הוא לבטלה! ולכן מחייב ביאת הגאולה מיד!

והדבר **בטוח!** שאם בריקודי השמחה שמארגנים כאן מפעם לפעם לקבלת פני משיח, שאמנם משתתפים מאות מאנ"ש והתמימים, אבל אם היו משתתפים אלפים ורבבות, מזמן מזמן כבר המשיח והגאולה היו מתגלים!

שמחה קבועה ויומיומית!

ג. פעם כתבתי בדו"ח לאד"ש על איש מסויים הקרוב למישהו מהנהלת "אל על" שהשפעתו עליו, **מפעם לפעם** מניח תפילין, וחשבתי שהרבי יכתוב על זה "תשואות חן" על הבשורה הטובה, וע"כ ענה לי אד"ש (בכ"ק): "**זה לא התורה והמצוות הן תמידים!**"

וכן בענייננו תמיד ראינו כל פעם כשהרבי נכנס ויצא הניף את ידו

¹⁴ שבועות לט, א.

הקדושה להגברת השמחה! היינו, שרוצה שתמיד יהיו בהתלהבות של שמחה, ואין להסתפק בשמחה מפעם לפעם, אלא שמחה והתלהבות תמידיים!!

העצמות כמי"ש בחסידות פרשת ויגש, עה"פ: "בית פרעה" דביה איתפריעו ואתגליין כל נהורין", ויהודי בא ונכנס ומתבטל בכ"ז בכל השלימות.

"תקנות" חוט השני"

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע והתאריך.

- א. **בפרשיותינו יציאת מצרים – היציאה מטומאה לטהרה.**
- ב. **קרבן "פסח" – עבודת הדילוג מגלות לגאולה.**
- ג. **מקוה – המקוה לגאולה ולגואל.**
- ד. **כ"ח טבת – הסעודות לקבלת פני משיח והגאולה.**
- ה. **חודש שבט – כנגד שבט יוסף – ההפיכת ה"אחר" ל"בן".**
- ו. **צירוף הוי' דחודש שבט המר ימירנו וגו' – התמורה מחול לקודש של העולם.**
- ז. **הפיכת ה"נזיקין" ל"ישועות".**
- ח. **הביאה במקוה ובמים בשלימות, כהוראת "בא אל פרעה".**

עזרה וחסד אינדבדואליים

סיפר לי הרה"ת ארי'ה לייב הלוי שיחי' פראגער:

הוא היה מהבחורים הראשונים שהגיעו מ"הישוב הישן" בירושלים ללמוד כאן ב-770 בסוף שנות ה"יודים, ואז המזכיר הראשי של אד"ש הרב חודקוב ז"ל קרא לו, ונתן לו רשימת שמות וכתובות של משפחות ירושלמיות שיעיין בה ויאשר מי מהן משפחות נוקקות כי אד"ש רוצה לשלוח להם עזרה כספית ותמיכה. אלו היו משפחות לא מאנ"ש שלא היה להם קשר לרבי, והרבי שלח להם עזרה באופן קבוע.

לכבוד כ"ח טבת הארכתי ע"ד הסעודות והשמחה לקבלת מלך המשיח וע"כ המשך הסיפורים מהרה"ח אלכסנדר בן-נון מביתו של אד"ש ביקטרינוסלב יופיעו בעז"ה בגיליון הבא.

לזכות

החתן התמים **מנחם מענדל** שיחיה והכלה **נחמה דינה** שתחיה לרגל ה"ווארט" בשעה טובה ומוצלחת אור ליום ה' פרשת וארא כ"ח טבת יום הולדת הרבנית הצדקנית **חנה** נייע ה' תהא שנת עליון שיזכו לבנות בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה והחסידות מתוך הרחבה בגשמיות וברוחניות ובריאות אושר ושמחה תמיד כל הימים, וירו הוריהם רוב נחת חסידותי ויזכו לראות קבלת פני המלך המשיח, מיי"ד ממ"ש נאו!
נדפס ע"י הורי החתן הרה"ת **יוסף חנניה** וזוגתו **שיינא שטערנא שרה מינסקי** שיחיו והורי הכלה הרה"ת **שלום** וזוגתו **מרים** שיחיו **ברס**

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכניס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

המרת העולם מ"אחר" ל"בן"!

ז. את רוב הלכות מקוואות למדו בשבוע המתברך מפרשת שמות ערב שבת מברכים **החודש שבט**, ואת הפרקים האחרונים לומדים **בר"ח שבט** ולמחרת, וי"ל הקשר לחודש שבט; כמו שכתבנו לעיל ענין הטהרה הוא ההפיכה המוחלטת מהדרגא הנמוכה – הטומאה, לדרגה הנעלית – טהרה. וכנ"ל גם ברוחניות. עדי"ו אנו מוצאים בחודש שבט;

כ"ק אדי"ש מה"מ מביא מה שכתוב בספרים שחודש **שבט** הוא כנגד **יוסף** [כי י"ב החודשים הם כנגד י"ב השבטים. ואם בענין זה מייחסים החודשים לשבטים לפי סדר תולדותם, חודש **שבט** הוא החודש ה"א" (מניסן); כי יוסף נולד הבן הי"א של יעקב, לפני בנימין שנולד הבן הי"ב [וי"ל שבנימין רומז ל"ב]; כי בנימין הוא שתי מילים **בן ימין**; ר"ת – י"ב] משא"כ אם בענין זה מונים את החודשים לפי קרבנות הנשיאים – חודש **שבט** הוא כנגד שבט **אשר**].

גם עניינו של יוסף הוא הפיכת ה"לעומת זה" לטוב ולקדושה; כמו הפיכת הטומאה לטהרה. וכפי שמבאר הצי"צ באוה"ת בפסוק שאמרה רחל בלידתו של יוסף: "יוסף ה' לי בן **אחר**". והשאלה למה לא כתוב עוד בן וכד'? והביאור הוא שעניינו של יוסף להפוך את העניינים שבבחינת **"אחר" ל"בן"** שזהו כנ"ל תוכן ענין הטהרה. וממשיך אדי"ש מה"מ שזהו גם מה שכתוב בספרים שהצירוף של שם הוי' בחודש שבט הוא ה' י' ו' ה' ויוצא מר"ת הפסוק: "המר ימירנו והיה הוא"; שבר"ת זה לא מבטאים את איסור תמורה, אלא שתפקידו של היהודי הוא **להמיר** את ענייני עולם הזה שהם בבחינת **"אחר" והיה הוא** – **"בהיותו יהא"** (ותמורתו) **קודש**, שזהו ענינו של דורנו שההסתלקות של הרבי הקודם **"יוסף"** של דורנו היא בחודש שבט, והתחלת הנשיאות של הרבי מלך המשיח, ותפקידנו הוא לקחת את כל העולם ולהמירו לקדושה וזהו המרה מטומאה לטהרה.

הפיכת ה"נזיקין" ל"ישועות"!

ח. וזהו גם הקשר של סיום ספר טהרה לספר הבא ספר ה"א, שלומדים בחודש **שבט** חודש ה"א – ספר **נזיקין**; שכרגיל רואים קשר בין סיום הספר הקודם לספר הבא; שגם ענין ספר **נזיקין** הוא כמו שמבאר אדי"ש מש"כ בגמ' שבת שסדר **נזיקין** נקרא סדר **ישועות**, היינו שהופכים את ה**נזיקין** והם עצמם נהפכים ל**ישועות**, ע"ד עבודת התשובה שה"זזונות" עצמם נהפכים ל**יזכיות**, וכפי שיתבאר בעז"ה בפרטיות בגיליון הבא.

הביאה במים

ט. שם הפרשה שמסיימים ההלכות **"בא"**, שגם מורה כדברי אדי"ש, שבכל ענין שבקדושה ועבודת ה', על היהודי להיכנס **לבוא** בתוכו **כל כולו** ובכל **פנימיותו** וגם המקוה ענינו שהיהודי **בא** ונכנס בו לגמרי, ומי המקוה מקיפים את כל כולו, שאם אפילו אבר או חלק קטן (אפילו עטרה) נשאר במקצת מוחץ למי המקוה - לא עלתה לו הטבילה, ונשאר טמא כמו שהיה כפס"ד הרמב"ם. והטבילה במקוה מביא הרמב"ם בהלכה הראשונה הפסוק שנקרא **ביאה** במים; "במים יובא" ו"ביאה במקצת לא שמה ביאה", שצריכים לבוא לגמרי ולהתכלל ולהתבטל במקוה.

וכמו שבטבילה במקוה, נאמר בחסידות כנ"ל, שזהו הביטול המוחלט לה' כך גם בפרשה **"בא אל פרעה"**; פרעה הוא רמז לאור